

KUKA JÄLLEENSYNTYY

9.2.1919

Teosofisessa kirjallisuudessa puhutaan korkeammasta ja alemmasta minästä ja sanotaan, että korkeampi minä on jälleensyntyvä minä. Alemmaksi minäksi kutsutaan sitä personallisuutta, joka jälleensyntymisessä syntyy ja muodostuu. Nyt olemme nähneet, että tätä suhdetta korkeamman ja alemman minän välillä ei saa käsittää liian materialistisesti, sitä ei saa käsittää liian realistisesti. Ihmisellä ei ole kahta minää, ei ole niin, että on toinen minä, joka on taivaassa ja toinen, joka elää personallisuudessa, sillä ihmisellä on vain yksi minä. Olemme nähneet, että tämä yksi minä, se ainoa minä, joka ihmisellä on, se on myös läheisessä suhteessa ruumiilliseen muotoon, että ihminen ei saata kuvitella ja ajatella mitään tämmöistä minää ilman ruumiillista muotoa. Se kuuluu myös oleellisesti minän olemukseen. Minä ei saata olla pelkkä tuulen henki, vaan se on muodollinen olento, ja se muoto, mikä sillä on, se on tämä fyysillinen muoto. Me sanomme, että ihmisellä on vain yksi minä, ja siihen minään kuuluu mm. hänen inhimillinen muotonsa.

Kuinka on siis ymmärrettävä, että ihminen saattaa elää kuoleman jälkeen, sillä kuolemahan on juuri sitä, että tämä näkyvä ruumis häviää, että se hajoaa alkuosiinsa, häviää olemattomiin? Jos inhimillinen muoto kuuluu olemukseltaan inhimilliseen minään, kuinka silloin käy sen inhimillisen minän, kun se kuolemassa kadottaa ruumiillisen muodon? Onko se minä olemassa myös kuoleman jälkeen, ja jos on, niin mikä siinä tapauksessa jälleensyntyy? Kuinka on ymmärrettävä inhimillinen jälleensyntyminen? Koetamme nyt siihen syventyä.

Viime kerralla koetimme selvittää, miten inhimillinen minä on alkuaan muodostunut, millä tavalla minä on syntynyt. Koetimme selittää, millä tavalla inhimillinen minä syntyi eläimen sielussa. Koitimme tehdä jonkinlaisen kaavakuvan inhimillisestä minästä ja sen suhteesta inhimilliseen olemukseen, ja tahdomme palauttaa mieleen sen kuvan. Kuvitelkaamme, että edessämme on kaksi päällekkäistä palloa, joita yhdistää jonkinlainen kanava, niin että ne muodostavat kuin eräänlaisen tuntilasin. Nyt sanomme, että tämä ylempi pallo kuvaa ihmisen korkeampaa olemusta, sitä, jossa on se inhimillinen tähti, joka on ihmisen korkein, sisäinen henki, Jumalan poika ihmisessä, syvimmällä ihmisessä. Ja tämä alempi pallo taas on ihmisen sielu, kaikki se, joka kuuluu ihmisen sieluun. Kanava kuvaa silloin ihmisen minää, ja sanotaan, että se on kuin ihmisen aura tai oikeastaan auran sisältö.

Viime kerralla kuvasimme myös, kuinka tämä minä on syntynyt, kuinka ennen minän syntymistä on olemassa vain eläimellinen muoto ja eläimellinen sielu. Ja silloin tämä minä syntyy siten, että eläimen sielusta nousee jokin kaihon nuoli ylöspäin, että eläin tuntee tahtovansa rakastaa ja ymmärtää enemmän kuin siihen saakka on kyennyt, ja silloin Jumala vastaa sen kaihoon. Eläimen sielu kaihoaa, ja silloin siinä syntyy ikään kuin välitila, silloin syntyy inhimillinen minä eläimen ja Jumalan keskivälille. Tällä tavalla koitimme kuvata ihmisminän syntyä. Se on syntynyt eläimen sielusta Jumalan eli makrokosmoksen myötävaikutuksesta.

Nyt meidän täytyy kysyä: Mikä on se inhimillinen minä, joka tuossa syntyy? Mitä se on? Jos se syntyy eläimellisessä ruumiissa, eläimen sielussa, niin minkä muotoinen se silloin on? Tähän vastaamme heti: Se on eläimen muotoinen. Jos esim. koirassa syntyy inhimillinen minä, niin se on koiran muotoinen. Jääkö se muoto siis ainaisesti eläimen muotoiseksi, vai voiko se muuttua inhimilliseksi? Se voi, ja se muuttuu inhimilliseksi, kun se saa kokea, mitä on olla ihminen. Tämän ymmärrämme, kun tutkimme jotakin vastaavaa tapahtumaa ihmisessä. Jokainen ihminen, joka on kokenut sitä, mitä kutsutaan uskonnolliseksi heräymykseksi,— sitä on kutsuttu monenlaisilla nimillä, mutta todellinen uskonnollinen heräymys on sitä, että ihminen tulee jonakin hetkenä tietoiseksi jostakin korkeammasta, sisäisestä itsestä — hän on herännyt tietämään ja tajuaamaan sen, että hänessä on jotakin suurempaa, korkeampaa, kuin hänen personallisuutensa, että hän joutunut kosketukseen sen kanssa, joka on mahdollisimman suurta, joka on kuin koko maailma. Ihminen joutuu kosketuksiin Jumalan kanssa, niin kuin hän sitä nimittää. Hän ei saata muuta kuin

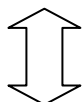
sielussaan palvoen kuista: Minun Herrani ja minun Jumalani, sillä hän on joutunut kosketuksiin suuren tajunnan kanssa, tajunnan, joka on Jumala.

Tämä on uskonnollisena ilmiönä tapahtuva tajunnan laajeneminen, jolloin kosmillinen tajunta, jonka kanssa ihminen joutuu kosketuksiin, tuntuu käsittävän koko ihmisen, sillä on empiirinen tosiasia, että ihminen saattaa sisässään joutua kosketuksiin suuren ja elävän tajunnan kanssa, Jumalan kanssa, ihminen saattaa joutua ekstaasiin, niin kuin sitä myös nimitetään.

Jos muistatte viime kerralta, niin sanoimme, että ihmisen minä on juuri tuon kanavan kohdalla, keskivälillä. Nyt sanomme, että ihminen silloin ekstaasin hetkellä joutuu kosketuksiin laajemman tajunnan kanssa, tajunnan, joka ei ole hänelle vieras, vaan on hänen oma korkeampi tajuntansa, se, joka on Logos, Jumala. Se on juuri sitä. Se on kosmillinen tajunta, se on Logos, se on Jumala, jonka kanssa ihmisen minä joutuu kosketuksiin, ja se kosmillinen tajunta, se Logos, se Jumala ei ole ihmiselle vieras, vaan se on hänen oma korkeampi tajuntansa.

Me tiedämme, että vanhoilla hebrealaisilla, vanhoilla juutalaisilla oli eräs sana, Jumalan nimi, niin pyhä, ettei sitä saanut lausua. — Jumalan nimihän on hebrean kielellä ”Jahveh”, mutta sitä ei saanut lausua. Kun he lukivat Raamattua, niin hypättiin tuon sanan yli tai lainattiin sen tilalle toinen nimi, ”Adonai” tai ”Eloohim”, mutta ”Jahveh” – nimeä ei mainittu. — Mikä on tämän hebrealaisen Jumala-sanan esoteerinen merkitys, ja miksi he eivät ääneen lausuneet tätä ”Jahveh”-sanaa? Siihen löytyy aivan selvä selitys. Tämä sana ”Jahveh”, joka hebrealaisille merkitsi: ”Jumala”, se merkitsee sanasta sanaan: ”Minä olen”, tai ”Minä olen se, mitä olen”. Suom. Raamatussa selitetään, että sana ”Jahveh” merkitsee ”olemista”, mutta tarkemmin se merkitsee: ”minä olen” tai ”minä olen se, mitä olen”. Hebrealaisilla vihityillä on siis Jumalan nimenä: ”Minä olen”, ja kun sanotaan, ettei kukaan voi lausua ääneen Jumalan nimeä, tarkoittaa se yksinkertaisesti sitä, että kukaan ihminen ei voi sanoa toiselle tai toisesta: ”Minä olen”, vaan se on asia, jonka ihminen voi vain oman henkensä pyhäkössä sanoa. ”Minä olen”. Sen voi jokainen sanoa vain itsestään, ei toisesta tai toisille. Hebrealainen ei puhu koskaan Jumalasta objektiivisena käsitteenä, hän ei kuva Jumalaa sillä tavalla, että toisetkin Hänet näkevät, vaan jokainen on pakotettu itse näkemään Jumalan, sillä hän voi vain itsessään tai itselleen sanoa Jumalasta: ”Minä olen”. Sen tähden on Jumalan nimi niin pyhä, sen tähden sitä ei ole turhaan lausuttava. Sitä ei voi lausua, sillä jos ihminen tietää sanan ”Jahveh” todellisen merkityksen, niin hän tietää, että Jumala on hänessä itsessään, eikä hän saata tietää Jumalasta muuta, kuin sen, mitä hän tietää itsestään. Ja se Jumala, jonka tietoon hän voi päästä, se on tuo tähti, ihmisen monaadi, se on ihmisessä korkein minä, meidän Isämme taivaissa. Ihminen ei personallisessa maailmassa muista mitään korkeammasta minästään, ihminen ei ole itsetietoinen korkeimmasta minästään, joka on personallisen minän takana. Se minä ei ole sama kuin jälleensyntyvä minä, vaan se on vielä korkeampi minä, joka ihmisellä on, se on meidän Isämme taivaissa, se on Logos, johon ihmisellä on jonkinlainen suhde, merkillinen suhde. Se suhde, mikä meillä on Jumalaan, se on kuvattu tuolla kanavalla, ja se suhde on minä.

Kun sanotaan: ”Minä olen minä”, silloin on sanottu ihmisen salaisuus. ”Minä olen se, mikä minä olen” on Logoksen eli korkeamman Itsen salaisuus, mutta ihmisen salaisuus, ihmisen psykologinen salaisuus on: ”Minä olen minä”. — Jos piirrämme kuvion toisen muotoiseksi, niin se on ehkä monelle tutumpi. Piirrämme sen tällä tavalla: kaksi kolmiota — tämä on ehkä tutumpi symboli — ja niiden välillä on kanava.

On tavallista, että korkeampaa minää kuvataan kolmiolla. Silloin tämä ylempi kolmio, se vastaa nyt sitä ihmisen korkeampaa minää. Tämä kanava, kuten on aikaisemmin sanottu, se saattaa vasta tulevaisuudessa tulla ihmisen varsinaiseksi minäksi. Nyt sitä vastaa tuo teosofisesta kirjallisuudesta tuttu nimitys: ”antahkaarana”, josta sanotaan, että se muodostaa sillan ylempään ja alemman välillä, ja se on ihmisen minä. Se on tuo minä, se on melkein abstraktinen, melkein metafysiillinen,

psykologinen nimitys: ”Minä”. Se on vain kuin kanava, silta, joka syntyy eläimen sielussa silloin, kun siinä herää minuus. Ja se minuus herää eläimen sielun avulla ja eläimen muodossa.

Nyt kysymme: Mikä on se inhimillinen muoto, jossa meidän minätajuntamme ensi kerran herää sen jälkeen, kun se on syntynyt eläimestä? Siitä meidän pitää päättää kiinni, siitä meidän pitää saada aivan selvä käsitys.

Nyt sanomme, että itse asiassa se kuvaus Raamatussa, Vanhassa testamentissa, jossa sanotaan, että ”ihminen luotiin Jumalan kuvaksi”, se kuvaa juuri tätä prosessia, jossa minuus saa inhimillisen muodon. Se merkitsee, että tässä prosessissa ovat ensin ikään kuin molemmat kolmiot yhtyneitä. Alussa siis koko minuutta kuvaa ”antahkaarana”, mutta sangen pian syntyy Jumalan tajunnassa, Logoksen tajunnassa ylempi, jumalallinen Itse, syntyy aivan kuin täydellinen kuva ihmisestä inhimillisestä muodosta. Se on siis inhimillinen muoto, hieno inhimillinen muoto, joka syntyy Logoksen tajunnassa; se on ikään kuin ajatuskuva, hienon hieno ajatuskuva, jolla on inhimillinen muoto, täydellinen, ihana, kaunis inhimillinen muoto. Tällöinen muoto syntyy silloin, kun nuo kolmiot erkanevat toisistaan, kun inhimillinen minuus syntyy eläimessä. Se on kuin korkealla taivaissa oleva hieno ajatuskuva, joka ei ole millään tavalla itsestään tietoinen. Ainoa, mikä on itsetietoinen, on se minä, joka syntyy, ja se on ”antahkaarana”. Se on se minätietoisuus, joka on syntynyt kahden voiman, taivaallisen ja inhimillisen yhteisvaikutuksesta. Se elää ja ilmenee alemmassa kolmiossa, siinä sielussa, jonka sisältö on täynnä alempaa, personallista tietoisuutta. Kun siis sanomme, että ylempi tietoisuus merkitsee: ”Minä olen”, tarkoitamme Jumalaa kaiken takana ja ”antahkaarana” eli silta on varsinainen minätietoisuus: ”Minä olen minä”. Kun eläimen, esim. koiran muodossa ensikerran syntyy ihminen, niin hänen sielunsa sisältö olisi — jos hän osaisi sitä jotenkin objektiivisesti kuvata, osaisi kuvata minäänsä — tämän suuntainen: ”Minä koira olen koira”. Sillä tavalla minä syntyy koirassa. Mutta koska se on koiran muodossa, niin se ei voi heti sanoa: ”M i n ä olen koira”, sillä vasta kun ”antahkaaranan” eli sillan kautta on muodostunut yhteys Jumalaan, Logokseen, niin että Jumalan ”Minä olen” kaikuu sen sielussa, vasta silloin on sanottu: ”Minä”. Ja jos hän osaisi määritellä tajuntaansa silloin, niin hän sanoisi: ”Minä olen koira”. Tämä uusi inhimillinen minä ei ole kuitenkaan vielä realisoitunut, vaan hän jää ikäänkuin uinumaan suureen rakkauden tunteeseen, hän jää kuin tuijottamaan jotain ihanaa.

Tämä uusi minä ei synny enää koiraksi, vaan koska se on inhimillinen minä, se syntyy inhimilliseen muotoon. Niin kauan kuin se minä eli eläimen ruumissa, se ei osannut määritellä itseään, mutta kun se syntyy ihmisenä inhimilliseen ruumiiseen, silloin se voi sanoa oman nimensä. Vasta ihminen saattaa sanoa määrätyn nimen, joka hän on, vaikkakaan hän ei alkeellisella kehitystasolla ollessaan sano: ”Minä olen minä”, vaan ”minä olen sitä tai tätä”. Kun ihmisen ajatuskyky on vielä alkeellinen, kun hän on vielä puolittain eläimen, puolittain lapsen asteella, niin hän nimittää itseään vain nimellä, hän sanoo: ”Minä olen se ja se personallisuus.” Se on ihmisen minä silloin. Se kuuluu ihmisen tajuntaan. Me emme osaa silloin vielä puhua muusta minästä, mutta me ymmärrämme minän sisällön, sen sielun sisällön, joka kuvastuu ja ilmenee tuossa minässä, joka voi sanoa: ”Minä olen personallisuus”. Se on ihmisminä, se on ihmisen sielun sisältö. Se on kuin fyysillinen muoto, jota kutsutaan personallisuudeksi, ja koko ihmisen sielun sisältö sisältyy nimitykseen personallisuus. Se hankkii kokemuksia elämän aikana, se kasvaa ja kehittyy. Mutta sitten ihminen kuolee, ja se merkitsee, että me saatamme luopua fyysisestä ruumiista, me saatamme luopua tuosta muodosta, joka kuitenkin on ollut aivan ihmisen minän elinehto. Mistään muusta minästä emme tiedä kuin personallisuudesta, jonka muoto on fyysillinen ruumis. Mutta siitä on luovuttava. Ihmisen täytyy kuolla, ihmisen täytyy jättää fyysillinen ruumis, joka on hänen minänsä fyysillinen muoto. Kuinka meidän silloin käy?

Nyt meidän täytyy tietää ja pitää mielessä eräs asia. Jos kuolemassa jäisimme ilman inhimillistä muotoa, niin meistä ei jäisi jäljelle mitään. Se, että ihminen on minuus, merkitsee juuri sitä, että hänestä jää jäljelle inhimillinen muoto. Se merkitsee myös, että ihmisen on luotava itsensä Jumalan kuvaksi, ihmisen on saatava aikaan hänen sisimmässään olevalle Jumalan täydellisyykskuvalle inhimillinen muoto. Vaikka se onkin vielä aivan sikiötilassa, vaikka se olisi

vain hienon hieno ajatuskuva, niin se on kuitenkin olemassa kaiken takana, ja se tekee mahdolliseksi ihmiselle tuntea ja ajatella. Ja vaikka tämä fyysillinen ruumis kuolee, vaikka ihminen kadottaa jonkin ruumiin, niin henkiolentona hänellä kuitenkin on muoto, ihmisen hengellä on näkymätön inhimillinen muoto, aivan varma muoto.

Ne, jotka ovat tutkineet okkultismia, tietävät, että ihmisen minuudella on paitsi tätä fyysillistä ruumista myös nk. astraaliruumis, joka on fyysillisen ruumiin näköinen ja elää kuoleman jälkeen. Mutta tiedämme myös, että tämän astraaliruumiin olemassaolo ei ratkaise kuolemanjälkeistä kysymystä, tai se ratkaisee sen vain negatiiviseen suuntaan, sillä astraaliruumis ei ole kuolematon, vaan sekin häviää. Tuon kysymyksen ratkaisun kannalta on yhdentekevää, eläkö ihminen fyysillisessä ruumiissaan vai astraaliruumiissaan, joka on fyysillisen ruumiin näköinen, sillä astraaliruumiskin on katoava, se ei ole iankaikkinen. Sen olemassaolo pikemmin vaikeuttaa probleemia kuin sitä ratkaisee. Se lykkää vain ratkaisun kauemmaksi. Mutta se, että ihminen on sisimmässään Jumalan kuva, se, että ihmisessä on tuo hieno ajatusmuoto, jota voi okkultisessa mielessä kutsua ”augoeidekseksi”, tuo kirkas henki, taivaallinen ihminen se tekee mahdolliseksi sen, että meissä ihmisissä voi elää inhimillinen minä, ja että se inhimillinen minä voi elää myös kuoleman jälkeen. Vaikka astraaliruumis häviää, niin ihmisen minä kuitenkin säilyttää inhimillisen muodon. Se inhimillinen muoto elää aina ihmisen tajunnassa.

Me tiedämme teosofisesta kirjallisuudessa, että ihminen kuoleman jälkeisessä elämässä ajattelee ja kokee maallisen elämänsä uudelleen. Kun hän kuoleman jälkeen elää astraalitasolla, niin siellä hän voi luopua pahasta, himosta ja haluista. Hän elää elämänsä uudelleen, mutta luopuu pahasta. Kuoleman jälkeinen elämä alkaa tavallisesti sillä, että ihminen elää elämänsä uudestaan kiirastulessa, jossa hän elää pahan puolen elämästään ja luopuu siitä. Sitten hän siirtyy taivaaseen ja saa taivaassa elää taas uudestaan elämänsä, mutta nyt sen korkeamman puolen, kaiken sen, mitä siinä on ollut rakkautta, hyvyyttä, puhtautta. Ihminen elää tätä elämää hyvin intensiivisesti, siihen sisältyy suurta tunnetta ja selvyyttä ajatuksissa. Itse asiassa hän elää silloin fyysillistä elämää, mutta sillä tavalla — niin kuin jokainen ihminen sisässään toivoo, että hän voisi elää fyysillisen elämänsä — että hänen elämänsä on pelkkää sopusointua, että hän on ihana ihminen, hän rakastaa kaikkia ja toiset rakastavat häntä. Kaikki on onnea ja autuuta. Jokainen ihminen kuvittelee sisässään, jokainen ihminen toivoo, että hänen fyysillinen elämänsä voisi olla tällainen. Ihminen kyllä tietää olevansa paha, mutta sisimmässään hän haluaa, että hän voisi olla hyvä ja että elämä olisi sellainen, että se kuluisi ilman hankausta, ilman kärsimystä, ilman pahaa. Ja taivaassa ihminen saa elää elämänsä uudelleen tällä tavalla. Se on ihanien sisäisten mallin mukaan muodostunut elämä, ja ihminen nauttii äärettömästi voidessaan näin korjata mennyttä elämäänsä. Se ei ole mitään epätodellista, vaan päinvastoin: kaikki, joita hän rakastaa, ovat hänen luonaan, ja niin hän elää elämänsä uudelleen ihanissa suhteissa, mutta samalla semmoisena kuin se on eletty, ainoastaan ajatuksen korjaamana ja unelmat toteutuneina. On kuin hän itse tietämättään korjaisi tuota juuri kulunutta elämäänsä, mennyttä ruumistustaan. Tämä ei ole vain kuvaannollista puhetta, vaan todella on kuin ihminen näkisi oman menneen ruumistuksensa ja myös edellisiä ruumistuksia, ja samalla silloin ymmärtäisi, mitä niissä on ollut puutteellista. Siinä ja siinä ruumistuksessa kuvastuu tietynlainen puutteellisuus, toisissa ruumistuksissa toisenlaiset sisäiset puutteellisuudet ja ulkonaiset onnettomuudet ja niitä hän korjaa. Hän on kuin taiteilija, joka on luonut marmoriveistoksen, ja kuoleman jälkeen hän katsoo taideteostaan uusin silmin ja näkee siinä puutteellisuuksia. Hän näkee, ettei se vastaakaan hänen sisäistä ajatustaan, ja ryhtyy sitä korjaamaan. On kuin hän taivaassa näkisi edellisen ruumistuksensa ja sen puutteellisuudet, ja ryhtyy ruumistustaan korjaamaan.

Jos hän ei ole ennen tiennyt, mitä meditaatio on, niin taivaassa hän saa oppia sen tietämään. Hän tulee tietämään, että tällä tavalla hän eräällä tavalla mediteeraa, kun hän korjaa jotakin puolta menneessä elämässään, kun hän sitä korjaa ja samalla luo jotakin uutta. Kun tässä näkyvässä elämässä opimme mediteeraamaan, kun ihminen täällä mediteeraa itseään, niin se on sitä, että hän ottaa eteensä oman itsensä, ja korjaa itseään. Jos hän on kehittänyt kärsivällisesti mietiskelykykyään, niin hän meditaatiossa näkee objektiivisesti itsensä. Ja jos hän esim. näkee, että

tuossa tai tuossa tilanteessa hän ei osaa hillitä kieltään, niin meditaatiossa hänen on helppo huomata, missä hänen olemuspuolistaan on perussyypuutteellisuuteen. Kun hän nyt mietiskelyssä ottaa eteensä oman itsensä, katsoo itseään objektiivisesti ja näkee tuon perussyyn, niin hän sanoo itselleen. ”Tuota en saa tästä lähtien enää tehdä”, ja niin hän korjaa ruumiissaan sen vian. Hän korjaa sen kohdan omassa ruumiissaan, jossa on sen vian symboli, ja niin hän pääsee siitä. Semmoisessa tajunnantilassa elää jokainen ihminen taivaassa. Jokainen on suuressa meditaatiossa, ja samalla muovailee ruumistaan uutta syntymää varten.

Mutta kuinka hän osa tehdä niin? Kun teemme tämän kysymyksen, niin meidän täytyy muistaa, mitä edellä on sanottu, että jokaisen ihmisen takana on Logos, hänen takanaan on vaikuttavana ja pakottavana voimana suuri Jumalan täydellisyyskuva. Ihminen ei taivaassa ollessaan tiedä syytä, miksi hän niin menettelee, mutta hänen sisässään on voima, korkea Jumala, ”Minä olen”, ja se pakottaa hänet siihen. Jahveh on hänen takanaan ja Jumalan ääni kaikuu hänen sisässään.

Mutta mitä tapahtuu okkultisessa todellisuudessa silloin kun, ihminen taivaselämässä elää menneen elämänsä uudelleen ja korjaa sitä? Silloin samalla ”antahkaarana”, ihmisen minä tai oikeammin ihmisen sielun korkein puoli, yhtyy korkeampaan tajuntaan, Jumalaan, Logokseen. On kuin ihmisen minä nostaisi sen itsensä kautta tänne ylös. Ihmisen menneen elämän sielu nostetaan korkeampaan minään ja siitä tulee lehti elämän kirjaan. Ihminen nostaa edellisestä inkarnatiosta, ruumistuksesta minuutensa jumalalliseen Itseen. On aivan kuin syntyisi tuohon elämän kirjaan lehti, joka on muodostunut hänen viimeisestä elämästään. Ja tämä elämän kirja, joka näin on elämien sarjassa lehti lehdeltä muodostunut, se on se, jota teosofisessa kirjallisuudessa kutsutaan ”karana sharisaksi” eli ”syyruumiiksi”. Se on syyruumis, joka sillä tavalla muodostuu, se on ruumis, johon on kirjoitettu se aura eli se ihmisen sielun sisältö, joka on hänessä ikuista ja kuolematonta.

Kun ihminen elää maan päällä, niin hänelle muodostuu sielun sisältö, joka on koottu kaikista ihmisen ajatuksista, tunteista ja ruumiillisista aistimuksista, ja kuoleman jälkeen, taivastilassa, se — tai oikeammin se, mikä jää jäljelle — nostetaan puhdistettuna elämän kirjaan ja niin muodostuu syyruumis, muodostuu pysyvä inhimillinen aura. Sitä voisi nimittää myös muistiruumiiksi, sillä se on tämä elämän kirja, jossa säilyy muisto edellisistä inkarnatioista.

Me voimme ymmärtää, että kun ihminen syntyy tänne uudelleen ja uudelleen, niin joka ruumistuksesta muodostuu kuin yksi lehti elämän kirjassa eli syyruumiissa. Jokaisesta inkarnatiosta jää lehti elämän kirjaan, ja voi sanoa, että sillä tavalla muodostuu ihmiselle vähitellen ns. ”korkeampi minä”, muodostuu se, jossa säilyy muisto kaikista edellisistä inkarnatioista. Se ei ole ihmisen personallinen minä, vaan se on hänen syyruumiinsa, jossa on muisti. Me emme voi personallisina ihmisinä sanoa: ”Minä olen ihminen, joka muistan”. Ihmisen minuus on ruumistunut tänne, se on tässä inkarnatiossa fyysisessä ruumiissa, eikä se käsitä muuta, kuin mitä on sen tajunnassa. Syyruumis on sille lukittu kirja. Me emme tavallisissa oloissa voi lukea sitä kirjaa, sillä maan päällä eläessään on ihmisen tajunta kääntynyt siitä pois, ja ottaa vastaan uusia vaikutuksia näkyvästä elämästä. Ja kun huomio on kiintynyt tähän näkyvään maailmaan, niin ihminen ei tiedä mitään syyruumiistaan, vaan se on hänelle lukittu kirja. Mutta kun ihminen kuoleman jälkeen tulee siihen tilaan taivaassa, että hän lukee mennyttä elämäänsä ja korjaa sitä, niin hän muodostaa siitä uuden lehden ja kirjoittaa sen elämän kirjaan. Ja silloin kun hänen mennyt elämänsä tulee elämän kirjaan uutena lehtenä, silloin saattaa ihmisessä herätä muisti, hän saattaa tulla tietoiseksi elämän kirjan toisistakin lehdistä, ja silloin hän voi lukea menneitä elämiään. Sentähden voivat monet henkisesti kehittyneet ihmiset muistaa menneet ruumistuksensa, jos he osaavat yhtyä elämän kirjaansa, syyruumiinsa eli korkeamman minänsä tajuntaan. Tämä on kuitenkin harvinaista tässä elämässä, mutta kuoleman jälkeen muistavat kaikki ihmiset tavallisesti taivastilassa menneet ruumistuksena. Ihminen osaa taivaassa lukea elämän kirjaa eli syyruumista. Hän osaa siis muistaa menneitä elämiään, vertailla niitä toisiinsa ja tehdä suunnitelmia tulevaisuutta varten. Se on ihmiselle mahdollista, kun hän on taivaassa, kun hän siellä suunnittelee tulevaisuuttaan ennenkuin jälleensyntyä uuteen elämään ja alkaa kirjoittaa uutta lehteä.

En tiedä, kuinka olen osannut selittää tätä asiaa ja tehdä sen tajuttavaksi. Jos vähänkin olen osannut selittää näitä asioita niin selviksi, kuin ne ovat minulle itselleni, niin meidän pitäisi olla selvillä siitä, mitä on inhimillinen minä. Se ei ole monimutkainen, se ei ole kokoonpantu vaan yksinkertainen käsite, joka on kaikua Jumalasta. Se kaikuu ihmisen sisällä ja se on Jumalan ääni, mutta se kaikuu näin: ”Minä olen minä!” Se on se merkillinen silta, joka yhdistää eri maailmat, mutta ihmisessä tämä ”minä olen minä” ei käytännössä vielä kuvaa mitään, se ei sisällä mitään. Jotta se tulisi reaalisesti todellisuudeksi, täytyy sen minän saada sisältöä, ja se sisältö muodostuu tästä elämästä. Se on se, mitä ihminen saa kokoon sielullisesta elämästään, se mitä hyvää on inhimillisessä sielussa ja mitä hän on elämän kirjaan kirjoittanut. — Seuraavissa esitelmissä tulemme vielä tutkimaan näitä asioita, etenkin kärsimyksen, pahan ja hyvän salaisuutta, millä tavalla ihminen elämän koulussa kasvaa ja mitä se merkitsee, että hän voi tässä tajunnassa, tässä jokapäiväisessä tajunnassaan tietää menneistä ruumistuksistaan.